

теля на инквизицията не са произнася от никого, и тѣ нито право иматъ да искажѣтъ безчестността си.

— Донъ Родриге! извика младыйтъ Арагонецъ оплашенъ отъ тѣзи думы: тако ми Бога, турашъ живота си въ опасность.

— Донъ Родриго де Валеро е дерзкъ и свадливъ, приложи донъ Карлосъ; нему са прощава да говори каквото ще.

— Туй трѣба да е неприятно вамъ, донъ Карлосе, отговори старецъ Горчиво; защото ако да са не наричахъ донъ Родриго де Валеро, вый като обадяхте на Петра Арбуеза само четвъртѣта отъ думытѣ ми щѣхте безъ друго придобъ ржката на дона Изабелла и записа безъ никакво затрудненіе въ полка на демонитѣ, които наричатъ *войны Христовы*. Но за зла честь азъ не заслужвамъ да бѣдѣ издаденъ, и вый напраздно си быхте изгубили времето на туй.

Като изрече тѣзи думы старецътъ тосъ часъ остави събраніето.

Донъ Карлосъ са причерви до уши и наведе очи.

Въ тѣзи минута, великыйтъ инквизиторъ влѣзе въ залата придруженъ отъ герцога Медина-Челли. Последнійтъ бѣше старецъ пригърбенъ ужлѣтъ и изнемощѣлъ; вървѣжътъ му бѣше неравенъ, гласътъ му сыпкавъ. Слѣдъ като поздравихъ събраніето и двамата, герцогътъ са обърнѣ къмъ донъ Карлоса и му рече:

— Донъ Карлосе, зеть ми ми говори за едно ваше желавіе. Азъ поменахъ за него на Негово Преосвещенство който, надѣж са, нема да ви откаже тѣзи милость.

— Донъ Карлосе, приложи Петръ Арбуезъ, желаѣмъ да видѣмъ ревността ти къмъ службата на Бога.

— Бѣдѣте прочее сърченъ, повтори герцогътъ, Негово